

[Søren Andersen.]

80 pct.s grænse som værende bedre egnet til at skabe det rette forhold mellem arbejds løn, understøttelse og kommunehjælp. Det er så uhyre vigtigt, at der er det rigtige forhold i tingene. At man foretrækker 80 pct.-grænsen for 85 pct.-grænsen, er absolut ikke udtryk for, at man er mindre socialt indstillet; det er kun udtryk for, at man ønsker forholdene moralsk rigtigt fastlagt. Det må i alle tilfælde kunne betale sig at virke og arbejde. Den, der på frivillig basis forsikrer sig mod arbejdsløshed, bør være bedre stillet end den, der lader fem og syv være lige. Når man tager i betragtning, at af såvel de laveste arbejds lønninger som af understøttelser skal der betales skat, ligesom der skal betales kontingenter, er forskellen uanstændig lille og i visse tilfælde ikke til stede.

Jeg må derfor på mit partis vegne anbefale det høje ting at stemme for vort ændringsforslag om de 80 pct., og samtidig må jeg afvise kommunernes ændringsforslag om en 100 pct.s grænse.

Ragnhild Andersen: Jeg må beklage, at mit parti ikke kan erklære sig tilfreds med resultatet af udvalgsarbejdet, idet udvalget efter vor opfattelse ikke har taget de nødvendige hensyn til de saglige indvendinger, vi gjorde ved lovforslagets første behandling. Vi har derfor stillet 2 ændringsforslag uden for betænkningen.

Vort ændringsforslag nr. 1 til den foreslåede affattelse af lovens § 194 angår indtægtsgrænserne, reglerne for, hvornår det offentlige skal udlægge børnepengene til de enlige mødre. Kommunisterne mener — hvad jeg ved flere lejligheder har gjort gældende fra tingets talerstol — at enhver enlig moder, som flittigt arbejder for at sørge for sine børn, for at sikre dem et trygt hjem og en ordentlig uddannelse, bør have sikkerhed for at få sine børnepenge udlagt af det offentlige. De enlige mødre, der arbejder ude, har ikke en sådan sikkerhed i dag, og det er efter vor opfattelse urimeligt. Denne opfattelse er mit parti ikke alene om. De mest betydende kvindeorganisationer i Danmark — Dansk Kvindesamfund, Kvindeligt Arbejderforbund, ja, endog vor fornemste kvindeorganisation, Danske Kvinders Nationalråd,

har i en nu flere år gammel betænkning foreslået, at man principielt skulle gå bort fra indtægtsgrænserne. Mit parti deler dette synspunkt, fordi vi mener, det må være enhver kvindes ret at få sikkerhed for børnepengenes udbetaling i den situation, hvor hun sidder alene med ansvaret.

Vort ændringsforslag nr. 1 er ikke nær så vidtrækkende, som kvindeorganisationernes forslag, idet det går ud på, at alle mødre og fædre, som er alene, derunder også enker og enkemænd, og hvis indtægt er under sygekassegrænsen, får ret til at få det fulde bidragsbeløb udlagt af det offentlige.

Ordføreren for det socialdemokratiske parti, det ærede medlem hr. Kaj Andresen, indvendte herimod, at sygekassegrænserne var høje, at de ofte var oppe på 13 000 kr., og at det svarer til en bruttoindkomst på 20 000 kr. Hertil vil jeg gerne sige, at vi ikke anser det for nogen ulykke, om det skulle komme dertil, at alle — som kvindeorganisationerne har foreslået — fik mulighed for at få børnebidraget udlagt af det offentlige. Men om man havde villet komme kvindeorganisationerne i møde, var der jo ikke noget i vejen for, at man i udvalget kunne have taget deres subsidiære forslag om i hvert fald at få indtægtsgrænserne sat op til, hvad en ufaglært arbejder har i gennemsnitsfortjeneste. Det har man ikke gjort. Mit parti har ved flere lejligheder stillet forslag i så henseende, og jeg forstår ærligt talt ikke, at folketingets partier bare vender den kolde skulder til. Slet ikke forstår jeg de kvindelige medlemmer af det høje ting, i særdeleshed ikke de socialdemokratiske og de radikale kvindelige medlemmer, som uden for tinget erklærer, at de er enige i det synspunkt, at enhver kvinde bør have sine børnepenge, når hun er alene, men som bare tier, når et forslag som dette sættes til afstemning her i tinget.

Jeg opfordrer ved denne lejlighed på ny tingets medlemmer, især de kvindelige, til at stemme for vort ændringsforslag. Jeg beder tingets ærede medlemmer tænke på, at det drejer sig om mange tusinde kvinder, som gør et stort samfundsnyttigt arbejde ved både at arbejde i produktionen og samtidig påtage sig sliddet og vanskelighederne ved at forsørge, opdrage og uddanne ofte en hel lille børneflokk. Det mindste, man burde